



Chimamanda Ngozi Adichieová

Amerikána

Přeložil Petr Štádler
550 s., váz., 389 Kč
ISBN 978-80-7491-436-2

Vychází 1. března 2017

Silný příběh o lásce, rasových otázkách a identitě

O autorce

Chimamanda Ngozi Adichieová (nar. 1977) pochází z Nigérie, vyrůstala v rodině vysokoškolského profesora. Zahájila studium medicíny a farmacie na Nigérijské univerzitě, ale po roce a půl se vydala do USA a studovala komunikační vědu, politologii a později tvůrčí psaní. Působila na několika amerických univerzitách, nyní žije střídavě ve Spojených státech a v Nigérii, je vdaná a má dceru. Svůj první román *Purple Hibiscus* (Purpurový ibišek, 2003) začala psát už během studií v USA a kritické jej přijali s nadšením. Za druhý román *Půl žlutého slunce* (2006; česky BB art 2008) získala Orange Prize, v roce 2013 byl zfilmován.



Foto © Ivára Esege

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy **Amerikána** najdete zde:
<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1053>.

PDF kompletního textu knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

Anotace

Ifemelu a Obinze jsou mladí a zamilovaní, ale nespokojení se životem v Nigérii ovládané vojenskou diktaturou. Rozhodnou se proto hledat štěstí v cizině a jejich cesty se rozdělí. Sebejistá Ifemelu se vydává studovat do Ameriky, kde zakouší porážky i vítězství, nachází a ztrácí další lásky, to vše pod tlakem něčeho, nad čím doma nikdy nepřemýšlela — rasové otázky. Tichý a přemýšlivý Obinze, kterého Amerika, ovlivněná útoky jedenáctého září, nepřijme, se pouští do nebezpečného života ilegálního imigranta v Londýně. O třináct let později je Obinze bohatý muž v čerstvě demokratické Nigérii a Ifemelu známá blogerka komentující americkou společnost a kulturu z pohledu africké černošky. Navzdory pracovnímu úspěchu a pohodlnému životu v Americe však Ifemelu pocítí touhu vrátit se do své vlasti. Najdou s Obinzem po tolika letech a změnách odvahu znovu se setkat tváří v tvář?

Více informací o knize

Amerikána se umístila v žebříčku deseti nejlepších knih roku 2013 magazínu *The New York Times*, získala ceny National Book Critics Circle 2013, The Chicago Tribune 2013 Heartland a byla nominována na Baileys Women's Prize.

Vychází ve více než dvaceti zemích, práva na film koupila držitelka Oscara Lupita Nyong'oová.

Ohlasy

Výjimečný počin vzkvétající imigrantské literatury poslední generace... Jádrem knihy není snaha stát se Američankou ani hledání střední cesty, je to návrat domů.

[The Washington Post](#)

Adichieová píše excelentní dialogy přímo z úst svých lidí, s idiomy i hovorovými výrazy, nepoužívá žádnou omluvnou kurzivu... Směle a bez kompromisů vypráví o nigerijské subjektivitě, o životech v jejich úplnosti, překračuje lichotivé stereotypy o chudobě, konfliktech a korupci... Její záběr je neuvěřitelný — a přesto nikdy neztrácí ze zřetele nejhlubší psychologická hnutí svých postav.

[The Times](#)

Amerikána je jedním z nejsvěžejších beletristických kousků, které za poslední rok vyšly... strhující a všeobsahující čtení. Je to jednoznačně kniha o rase a africké identitě, ale v mnohých okamžicích tato témata překračuje... Silná stránka Adichieové se nachází na úrovni vět, v nichž dokáže vykreslit charakter postav s pomocí pár slov... Naprosto nezbytná kniha.

[New York Observer](#)

Adichieová vytvořila kaleidoskopické dílo nahlízející na rasu ze všech možných úhlů: s důmyslností chytře stylizuje své kunderovské mini-eseje, z nichž každý obohacuje tematický rámec příběhu, a její vlastní zkušenost černošky žijící v Americe je plná nových pohledů a velké moudrosti. Amerikána je naléhavá a důležitá kniha a potvrzuje, že její autorka má opravdický talent, který stále roste.

[The Daily Telegraph](#)

Úryvek z přednášky Nebezpečí jediného příběhu

[...] Později, když jsem opustila Nigérii, abych studovala na univerzitě v USA, jsem si na to vzpomněla. Bylo mi devatenáct. Moje americká spolubydlící mnou byla šokovaná. Ptala se mě, kde jsem se naučila tak dobře anglicky, a byla překvapená, když jsem jí řekla, že v Nigérii je angličtina jaksí oficiálním jazykem. Zeptala se, zda bych jí pustila něco, čemu říkala moje „kmenová hudba“, a byla dost zklamaná, když jsem pustila kazetu s Mariah Carey. Předpokládala, že nevím, jak používat sporák.

Došlo mi to: Litovala mě ještě dřív, než mě viděla. Její výchozí postoj vůči mně — Afričance — byla blahosklonná, dobře míněná lítost. Moje spolubydlící znala jediný příběh o Africe. Jediný příběh katastrofy. V tomhle jediném příběhu neexistovala možnost, že by jí Afričané byli jakkoliv podobní. Neexistovala možnost pocitů komplexnějších než lítost. Možnost spojení mezi dvěma rovnocennými lidskými bytostmi.

Musím přiznat, že dokud jsem neodjela do USA, nepřipadala jsem si vnitřně jako Afričanka. Ale v USA se na mě lidé obraceli, kdykoliv přišla řeč na Afriku. Nezáleželo na tom, že jsem nevěděla nic o místech, jako je Namibie. Ale postupně jsem se s touto novou identitou ztotožnila. A ve spoustě směrů se nyní cítím jako Afričanka.

[...] Moje americká spolubydlící musela během svého života vidět a slyšet různé verze tohoto jediného příběhu, stejně jako jeden profesor, který mi jednou řekl, že moje kniha není „autenticky africká“. Já jsem byla ochotná připustit, že některé věci ohledně té knihy nebyly úplně v pořádku, že v několika místech selhala. Ale popravdě mě nenapadlo, že selhala při dosahování čehosi jménem africká autentičnost. Vlastně jsem vůbec netušila, co to autentická Afrika je. Ten profesor mi řekl, že moje postavy jsou příliš jako on, vzdělaný muž ze střední třídy. Moje postavy řídily auta. Nehladověly. Tím pádem nebyly autenticky africké.

